

Супокій

Володимир Підпалий

Вечірня мла налягла із вікна
мені в кімнату сутінки холодні:
все стало сірим – стіни, стіл, вазони
і звук струни, як лопнула вона.

Нервово молоточком стука в скроні,
аж по кімнаті котиться луна...
Нехай собі... Вона ж того не зна,
що так було сто літ, як і сьогодні.

Ось я її пожежею заллю,
як тільки встану, світло запалю.

Але сиджу, вичікую, бо знаю,
що не посмію я цього зробити:
то мить хотіла в мене відпочить...
Нехай – інакше як її спіймаю?..